

Տ. ՄԻՆԱՍ ԱՐԵՂԱ ԶԱՆՎԵՐԴՅԱՆԻ ՔԱՐՈՉԸ՝ ԽՈՍՎԱԾ ՍՈՒՐԲ ԳԱՅԱՆԵ ՎԱՆՔՈՒՄ ՍՈՒՐԲ ԴԱՏԱՐԱԳԻՆ

(27 նոյեմբերի, 2022 թ.)

Յանուն Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն

«Զի գործեցից՝ զի ոչ գոյ տեղի
ուր ժողովեցից զարդիւնս»
(Ղուկ. ԺԲ 17):

Սիրելի՛ բարեպաշտ հավատացյալներ,

Այսօրվա սուրբգրային ընթերցվածքներից հատկանշական է մի առակ, որ պատմում է Տեր Հիսուս Քրիստոս։ Ամենքիդ քաջածանոթ է այդ առակը։ Մեծահարուստի արտերն առատ բերք տվեցին։ Մտքում խորհեց՝ ինչ անի, քանի որ բերքերը ժողովելու տեղ չունի։ Ապա որոշեց. «Կքանդեմ իմ շտեմարանները եւ ավելի մեծերը կկառուցեմ ու այնտեղ կհավաքեմ ցորենը եւ իմ ամբողջ բարիքները։ Եւ ինքս ինձ կասեմ. «Ո՛վ մարդ, շատ տարիների համար ամբարված բազում բարիքներ ունես, հանգիստ եղիր, կե՛ր, խմի՛ր եւ ուրախացի՛ր»։ Սակայն Աստված նրան ասաց. «Անմիտ, հենց այս գիշեր հողիդ քեզնից պահանջելու էմ, իսկ քո կուտակածն ո՛ւմ է մնալու» (Ղուկ. ԺԲ. 16—20)։

Ապտակի նմանվող խոսքեր, որ սթափեցնող ազդեցություն են գործում ու անմիջապես ցած իջեցնում մարդուն թվացյալ բարձունքից։ Այս առակը վերաբերում է անհատապես յուրաքանչյուրիս, քանի որ ամենքս էլ մեզ տրված նյութական կամ ոչ նյութական կարողություններ ունենք եւ առակի հարուստի պես մի օր կանգնելու ենք Աստծու առջեւ ու պատասխան տանք, թե մեզ պարգեւած կարողություններն ինչպես օգտագործեցինք։

Նյութական հաջողություն գտնելը սքանչելի է՝ անկարոտ կյանք ապահովելու համար, սակայն կարեւորն այդ հաջողությունից հետո եսասեր չդառնալն է։ Ամեն ոք պիտի գիտակցի, որ հարուստ է յուրովի։ Մեկը՝ հոգով, մյուսը՝ խելքով եւ այսպես շարունակաբար հարստություններն ու

արժեքները տարբերվում են իրարից: Նյութական հարստությամբ հաջողություն գտնողն էլ պետք է հիշի առակի վերջավորությունը, եւ իր ունեցածի նկատմամբ պատասխանատվության գիտակցում ունենա: Այսօրվա առակը շատ կարեւոր է մեր հոգիների արթնության համար:

Քրիստոս զգուշացնում է կուտակելու մոլուցքով տարված այն մարդկանց, ովքեր նյութականը վեր են դասում ամեն ինչից ու կյանքը կառուցում դրա շուրջ՝ հավանաբար մտածելով, որ դեռ երկար են ապրելու երկրի երեսին: Բայց իրականում այդպիսիները տազնապի ու անհանգստության մեջ են ապրում, կորցնում են հոգու խաղաղությունը, նրանց միտքն անդադար աշխատում է՝ նախ ունեցվածք կուտակելու, հետո այն պահպանելու, ապա ավելացնելու մասին հոգսերով: Միշտ հիշենք, որ արծաթասեր մարդուն անընդհատ որոշակի գումար է պակասում իրեն բավարարված զգալու համար, փառասեր մարդուն՝ փառքի մի որոշակի աստիճան, զվարճասերին՝ նորանոր զվարճություններ: Եւ այդպես էլ անցնում է կյանքը՝ երկրային չափանիշներով կարճ կամ երկար, ու անսպասելի վրա է հասնում մահվան օրը, եւ աշխարհի ոչ մի հարստություն ի զորու չի լինում պահպանելու վախճանից: Եւ մարդու սիրտն էլ երբեւէ չի բավարարվում նյութական ունեցվածքով, քանի որ Արարիչ Աստված է միայն ի զորու լցնելու Իր ստեղծածն ու հագեցնելու Իր անսահման սիրով, կենարար լույսով եւ աստվածային զորությամբ:

Եկեղեցու երանելի հայրերից մեկն այս առակը մեկնաբանելիս մեր ուշադրությունը հրավիրում է այն փաստին, որ այդ հարուստ մարդը նայեց իր մեծ ունեցվածքին ու մտահոգվեց ասելով. «Ի՞նչ պիտի անեմ»: Սակայն նույն հարցն է տալիս նաեւ աղքատ մարդը, երբ տեսնում է, որ ոչ ուտելիք ունի, ոչ էլ հագնելիք: Ապա եզրակացնում է եկեղեցու հայրը. «Աղքատների դատարկ որովայններն են այն ապահով շտեմարանները, որ կարող են եւ շատ բարիք ամբարել եւ անփուտ ու անկործան են, որովհետեւ երկնային են ու աստվածային, քանի որ աղքատին տվողն Աստծուն է տալիս»:

Հարուստն անմիտ կոչվեց, որովհետեւ իրեն էր վերագրում այդ ողջ բարիքը եւ ոչ թե իրեն Աստծուց տրված պարգեւ: Եւս մեկ անգամ տեսնում ենք, որ Աստված ոչ թե կարողությունից է մեզ հեռու պահում, այլ զգուշացնում է դրան ճիշտ վերաբերվելու ու աստվածահաճո տնօրինելու մասին: Խրատում է մեր ուշադրությունը, եռանդն ու ջանքերը ոչ թե նյութականին կենտրոնացնելու, այլ առաջին հերթին հոգեւոր բարիքների

ու հոգու փրկության մասին հոգ տանելու, որպեսզի նյութական բարիքները չխոչընդոտեն մեր հոգու փրկության ճանապարհը: Քանի որ ամեն մարմնական բան մարմնի հետ երկրի վրա է մնալու, իսկ անմահ հոգին իր հետ հոգեւոր հարստությունն է վեր տանելու: «Որտեղ ձեր հարստությունն է, այնտեղ էլ կլինի ձեր սիրտը», - զգուշացնում է Տերը: Իսկ սուրբ Բարսեղ Մեծն էլ ասում է. «Երկրային բաների հանդեպ սերը ձյութ է, որ կապում է մարդու հոգեւոր թեւերը»:

Երբ հատկապես այս օրերին մեր իրականությանն ենք նայում, զրուցում շատերի հետ, հաճախ տեսնում ենք, որ աշխարհիկ հասկացողությամբ հարուստ կյանք ապրած, կյանքի բոլոր հաճույքները վայելած, ունեցվածք ու հեղինակություն ձեռք բերած մարդիկ, իրենց կյանքի մայրամուտին որեւէ դժբախտության կամ արգելքի հանդիպելիս, կանգ են առնում եւ մեծ ափսոսանքով հետ նայում: Եւ նրանցից շատերը պատրաստ են ամեն ինչ տալու, միայն թե հետ բերեն մանկության անհոգ տարիները, հայրական ակումբի՝ միգուցե աղքատիկ, բայց այնքան ջերմ ու հարազատ պատերը: Երբ մարդը վերջապես կանգ է առնում թվացյալ բարիքներ կուտակելու խելահեղ մրցավազքում եւ սթափ նայում իր անցած ճանապարհին, հասկանում է, որ կյանքն ապրել է միայն իր համար, որ եսասիրությունը սրտից դուրս է մղել աստվածային լույսն ու ջերմությունը, եւ այժմ այնտեղ լավագույն դեպքում սառն դատարկություն է: Երբ աշխարհի ծովի ալեբախումները մեզ մի ափից մյուսն են նետում եւ տեսադաշտից կորցնում ենք աստվածային ուղեցույց Լույսը, ճանապարհից շեղված օտարականի պես սխալ փողոցներ ու խուլ նրբանցքներ ենք մտնում եւ թույլ գտնվելու դեպքում ի վերջո կործանվում:

Այսօր մենք չենք կարող ժխտել, որ մեր ունեցվածքը հաճախ մեզ հեռու է պահում Աստծուց, այն մեզ համար երբեմն դառնում է արժեք, նպատակ եւ ոչ թե միջոց: Դրամը, որ ստեղծված է մարդու կյանքը ապահովելու համար, չար կամ բարի չէ, սակայն կարեւոր է, թե մենք ինչպես ենք վերաբերվում դրան: Ողորմություն տալով է, որ մենք հարստանում ենք Աստուծով: Ինքն իր համար ապրող մարդն իրականում Աստծուց հեռու է ապրում: Արդ, մեր հարստությունը կուտակենք երկնքում, իսկ երկրի վրա՝ մեր նմանի, մեր մերձավորի սրտի շտեմարանում, որովհետեւ չգիտենք մեր կյանքի վերջին օրը երբ է գալու:

Բազում ողորմ մեր Տերը հոգալով մեր հոգիների փրկության մասին, մեզ ցույց է տալիս ճշմարտության ճանապարհը, որն Աստծու կամքի ու

պատվիրանների վրա հիմնված կյանքն է: Կյանք, որ պետք է կառուցվի ոչ թե մեր տկար ու մեղավոր եսի, այլ Ամենակարողի շուրջ:

Ուրեմն այսօրվա ավետարանական առակը թող խրատ լինի, որ չլինի թե Արարիչ Աստծուն մոռացած՝ մեր կյանքի իմաստը նյութական ունեցվածքի մասին հոգ տանելը դարձնենք, այլ ամրանանք աստվածային գանձեր հանդիսացող քրիստոնեական առաքինությունների՝ հավատի, խոնարհության, ողորմածության եւ այլ շնորհների մեջ, որոնք մեզ հետ հավիտենություն ենք տանելու:

Տիրոջ սերը, շնորհը եւ խաղաղությունը թող լինեն ձեզ հետ այսօր եւ միշտ, ամեն:

